

Forfatter: Sørensen, Ole Christian

Titel: BREV FRA: Sørensen, Ole Christian (1849-07-08)

Citation: Sørensen, Ole Christian: "BREV FRA: Sørensen, Ole Christian (1849-07-08)", i *Breve fra danske Krigsmænd*, s. 307. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-000621307-000-shoot-L0006213070000157.pdf> (tilgået 25. juni 2024)

Anvendt udgave: Breve fra danske Krigsmænd

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Bearing 8 Juli 1849.

Min høitelskede Kone!

Jeg takker Dig for dit Brev af 25de Juni, som jeg har med Glæde modtaget, da jeg deraf faaer, at I havde Helbred og levede godt; og Gub lad os altid spørge dette fra hverandre. Der er faa mange stakkels Solbatterier, som i disse Tider saaer de sørgelige Efterretninger fra deres Mænd eller fra deres Mænds Kammerater, at de enten har mistet Arme eller Been, eller fundet deres Død paa Fredericias Marker; thi den 6te Juli stod der et frygteligt Slag; jeg var ikke med i dette Slag, jeg havde faa travlt med at sye for kompagniet; jeg var i disse Dage oppe i Byen og syede, ba jeg i dette strenge Veir, som det i disse Tider har været, ikke kunde finde ude ved kompagniet. Dagen før Slaget fændte vores Kapitain Bnd efter mig og spurgte mig, om jeg havde meget at bestille; jeg fagde ja; ja faa kan Du gaae hjem igjen; men Du stal nære her strax igjen, faafnart jeg fender Dig Bnd, thi vi stal in at ud mod Fjenden, fagde Kapitainen. Jeg gik nu bort igjen, men Kapitainens. 308 glemte at sende Bud efter mig, og jeg forglemte da ogsaa at komme. Klokken 1 om Natten rykkede vore Tropper ud fra Byen, og da Klokken var 2, hørte jeg de første Geværstud; jeg reifte mig nu af mit Leie og gik op paa Volden, hvor jeg tydelig kunde see Alt. Ak, hvilket Syn! aldrig glemmer jeg denne Morgen, endskjøndt jeg ingen Fare var i; det vilde være umuligt for mig at beskrive, hvorledes dette saaer ud; men det gik rask til. Vores Corps var paa høire Fløi, de begyndte først med at storme nogle Forskandsninger og et Batteri, men det varede heller ikke længe, førend de ogsaa begyndte paa venstre Fløi, og det faaer nu ud, som den hele Egn havde staaet i lys Lue. Tyskerne stod i deres Løbegrave og forsvarede dem til det Yderste, men de Danske blev bestandig ved at storme frem, uagtet deres Kammerater faldt omkring dem i Hundredevis, og det var som om de slet ikke kjendte til at retirere, og Tyskerne vilde ikke heller retirere, de bleve staaende urokkelige bag deres Forstandsninger og fyrede paa de Danske, indtil vores var tæt ved dem, saa kastede de deres Vaaben fra dem og raabte: Pardon! Det var morsomt at see, hvorledes vores Folk kom drivende med hele store Tropper Tyskere ind i Byen; men det var ikke glædeligt at see alle de Svarede og Døde, som de kom baade bærende og kjørende med den hele Dag, det var i Tusindetal. Der kom ligesaa vel Tyskere som Danskere, men flest Danskere. Rygtet stal maaflee nok gaae savledes, at der faldt flest af de Tyske, men det er ikke sandt, og det kan Enhver, som har en Smule Begreb om Krigen, nok forstaae, at da Tyskerne kunde staae dækkede bag deres Forskandsninger og have frit Skud paa Vores, som bestandig maatte storme paa den aabne Mark, Enhver kan nok begribe, at der maatte falde flest af dem. Hvormange der faldt i det Hele, det veed jeg ikke, og jeg veed ikke heller, hvormange der faldt af vores Corps, men jeg veed, at der faldt 54 Mand allene af vores Compagni. Jeg glædede mig meget over Danskernes Seir, og det gjorde jo enhver ærlig Dansker, men jeg var dog aldrig ret glad, thi jeg mærkede strax, at der var mange af mine gode Bekjendtere, som maatte farve Græsset med deres Blod, ogs. 309 især frygtede jeg meget for min gode Ven Jærgen Berken, men om Aftenen havde jeg dog den Glæde at see ham sund og frisk at komme ind i Byen. Om Middagen var Slaget forbi, men Tropperne kom ikke ind i Byen før Aften, thi de havde faameget at gjøre med at rekognosere i Egnen, om der skulde ligge nogle Tyskere skjult enten i Kornet eller i Skovene eller i andre Smuthuller. Jeg gik om Eftermiddagen ned til Kastellet, som vi kalder det, for der saaer jeg at en stor Mængde af de Saarede blev bragt ned; jeg vilde see, om der var nogen af mine Bekjendtere derimellem, og jeg traf desværre mange af dem. Ja elskede Kone, dersom jeg vilde opskrive alle de Rædfler, jeg var Øienvidne til, da kunde jeg strive mange Ark Papir fulde, men jeg vil stet ikke skrive Noget derom, for det kan ikke glæde Nogen at høre. — Forresten gjorde de Danske den Dag en god Fangst, da de drev alle Tyskerne langt bort fra Fredericia, og tog hele deres Beleiringsskyts og nogle Feltkanoner og endeel Heste og 70 Magasinvoigne, Krudtvoigne, Bagasevoigne, Marketentervogne, Kanonvoigne og alle Slags Vaaben. I Førstningen spolerede vores Folk endeel af Kanonerne, thi de troede ikke at de havde faaet Tid til at kjøre dem ind i Byen, og de vilde jo ikke, at Fjenden skulde have nogen Nytte af dem mere; derfor fornagtede de dem eller sprængte dem itu. Alle deres Hytter, Tommer, Skandseurve, og Alt hvad vores Folk ikke i en Hast kunde staffe bort, det brændte de paa Stedet, og alle Forskandsninger, Løbegrave og Smuthuller bliver nu sløifet og jævnet, saa det vil koste Tyskerne uhyre meget Arbeide, hvis de igjen skulde faaer Lyst til at beleire Byen, men det troer jeg ikke de gjør, thi de har nu faaet et slemt Knæk. ... Lev vel, kjære Kone, det ønsker din til Døden tro Mand

20*

Ole Christian Sørensen.